

Miloševa :

Jaz in Angelica.

Ysak dan pride mala Angelica k meni v vas. Prav majhna je še. Sedaj je v petem letu. Njeni starši stanujejo pri sosedovih. Zato ima Angelica prav lepo priložnost, da pride k meni v vas. Zadnjič sem bila ravno na vrtu, ko je pritekla Angelica k nam. Pod grmičkom je zagledala jesenski podlesek in vprašala: »Za koga so pa te rožice — kam se pa denejo?«

»Te rožice se lahko pripnó na prsa, ali pa, če jih hoče kdo v roki nositi,« ji razložim jaz. Zdaj pa, kadar vidi kakšno rožo, pa vpraša: »Ali so tudi te rožice za na prsa?«

Ob nedeljah, ko imam bolj čas, pa učim Angelico kakšne pesmičice ali pa molitvice. Včasih tudi zapojeva. Najrajši poje ona:

Gozdič je že zelen,
travník je razcveten...

Kadar se pa že vsega naveliča, in ji jaz še kaj rečem, na primer, naj gre zapret vrata ali kaj podobnega, mi pa pravi: »Ja, če mi boš cukrček dala.«

Naj vam povem, kaj si je zadnjič izmislila, ta mala Angelica. Zgoraj po hodniku sem pometala, kar priteče zopet k meni. En čas je bila tiho. Kar se je nečesa domislila, pa rekla: »Ti, veš kaj? Danes se pa igrayva tako, da boš ti otrok, jaz bom pa tvoja mamica.« Jaz sem se ji zasmejala in nisem nič rekla. Ker ji pa ni bilo všeč moje molčanje, je rekla: »No, ali se greš, ali ne? Pa ne bom več prišla k vam.« — To pa je zato zažugala, ker me je zadnjič vprašala,

kaj bi jaz naredila, če bi ona zbolela in bi več časa ne mogla priti k meni. Pa sem rekla: »Oh, Angelica, tega pa ne smeš narediti. Jaz bi se vedno jokala, tako bi mi bilo dolgčas po tebi.«

Potem pa pravim: »Kako bom jaz otrok, ko sem toliko večja od tebe? In, če bi bila jaz poredna, kako me boš pa za ušesa, ko si tako majhna?« Malo je Angelica pomislila, pa rekla: »Te bom pa za predpasnik, pa boš vedela, da moraš biti pridnejša.«

»Pa me ne bo nič bolelo.«

»Ja, je vseeno! Danes se moramo tako igrati, pa je.«

Da ugodim njeni otročji želji, sem se naposled le vdala, pa mi je začela ukazovati.

Kadar je nisem ubogala, pa me je pocukala za predpasnik. Ko je pa videla, da se ne zmenim dosti za to cukanje, je šla pa po drobno palico in me je tepla.

Ko sem pomedla po hodniku in začela pometati še po stopnicah, mi je rekla: »Tukaj, kjer jaz stojim, pa ne smeš nič pometati. Le kar naprej pojdi!« Jaz je pa nalašč nisem hotela ubogati, in sem jo z metlo malo obrsknila po čeveljčkih. To pa je malo »mamico« zelo užalilo. S palico mi je zapretila ter rekla: »Ti poredni, ti neposlušni otrok!...« In ni še vsega izgovorila, pa se je prekucnila po stopnicah. Ko ji je zmanjkalo še stopnic in je obležala v veži, se je pa začela jokati. Jaz sem se ji pa na ves glas smejala in sem šla pobirat malo »mamico« — ubogo Angelico.

Kadar jo zdaj vprašam, če se gre še igrat »mamico in otrok«, pa pravi: »Nikoli več se ne grem! Igrati se je že prijetno, le po stopnicah se trkljati — ni nič prijetno.«

